

MIĘDZYNARODOWA KONWENCJA

w sprawie zwalczania aktów terroryzmu jądrowego

Państwa-Strony niniejszej Konwencji,

Mając na uwadze cele i zasady Karty Narodów Zjednoczonych dotyczące utrzymywania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz wspierania dobrego sąsiedztwa, przyjaznych stosunków i współpracy pomiędzy Państwami,

Powołując się na Deklarację z okazji 50-tej rocznicy powstania Narodów Zjednoczonych z dnia 24 października 1995 r.,

Uznając prawo wszystkich Państw do rozwijania i wykorzystywania energii jądrowej w celach pokojowych oraz ich uprawnione zainteresowanie potencjalnymi korzyściami płynącymi z pokojowego wykorzystania energii jądrowej,

Mając na względzie Konwencję o ochronie fizycznej materiałów jądrowych z 1980 r.,

Głęboko zaniepokojone nasileniem się aktów terroryzmu na całym świecie we wszelkich ich formach i przejawach,

Powołując się także na Deklarację w sprawie środków zwalczania terroryzmu międzynarodowego, dołączoną do rezolucji 49/60 Zgromadzenia Ogólnego z dnia 9 grudnia 1994 r., w której między innymi Państwa Członkowskie Narodów Zjednoczonych uroczyście potwierdziły jednomyślne potępienie wszelkich aktów, metod i praktyk terrorystycznych, jako czynów przestępczych i godnych potępienia, niezależnie od tego gdzie i przez kogo takie czyny zostały popełnione, w tym czynów zagrażających przyjaznym stosunkom pomiędzy państwami i narodami, oraz czynów zagrażających integralności terytorialnej i bezpieczeństwu państw,

Biorąc pod uwagę fakt, że w treści Deklaracji w sprawie środków zwalczania terroryzmu międzynarodowego zachęca się również Państwa do niezwłocznego dokonania przeglądu zakresu dotychczasowych przepisów prawa międzynarodowego o zapobieganiu, ściganiu i zwalczaniu terroryzmu we wszystkich jego formach i przejawach tak, aby zapewnić funkcjonowanie systemu prawnego obejmującego wszelkie aspekty problemu,

Powołując się na rezolucję 51/210 Zgromadzenia Ogólnego z dnia 17 grudnia 1996 r. oraz załączoną do niej Deklarację uzupełniającą Deklarację w sprawie środków likwidacji międzynarodowego terroryzmu z 1994 r. do niej dołączoną,

Zważywszy również, że zgodnie z rezolucją 51/210 Zgromadzenia Ogólnego został ustanowiony komitet *ad hoc* w celu przygotowania m.in. międzynarodowej konwencji

w sprawie zwalczania aktów terroryzmu jądrowego, uzupełniającej istniejące dokumenty międzynarodowe dotyczące tej kwestii,

Zważywszy, że akty terroryzmu jądrowego mogą skutkować najpoważniejszymi konsekwencjami i mogą stanowić zagrożenie dla międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa,

Zważywszy także, że dotychczasowe umowy wielostronne nie odnoszą się należycie do kwestii tego rodzaju ataków,

Przekonane o pilnej potrzebie zacieśnienia międzynarodowej współpracy państw przy projektowaniu i przyjmowaniu skutecznych środków zapobiegania aktom terrorystycznym oraz ścigania i karania ich sprawców,

Zważywszy, że działania sił zbrojnych państw regulowane są przepisami prawa międzynarodowego pozostającymi poza zakresem niniejszej Konwencji, oraz że wyłączenie pewnych działań z zakresu niniejszej Konwencji nie uwalnia od odpowiedzialności, nie legalizuje działań bezprawnych, ani nie wyłącza ścigania na podstawie odrębnych przepisów,

Uzgodniły co następuje:

Artykuł 1

W rozumieniu niniejszej Konwencji:

1. Termin „materiał promieniotwórczy” oznacza materiał jądrowy i inne substancje promieniotwórcze zawierające nuklidy, które ulegają samorzutnemu rozpadowi promieniotwórczemu (proces, któremu towarzyszy emisja jednego lub kilku typów promieniowania jonizującego, które może mieć postać promieniowania korpuskularnego, jak cząstki alfa, beta, neutrony i elektromagnetycznego (promieniowanie gamma), i które mogą ze względu na swoje właściwości radiologiczne i rozszczepialne powodować śmierć, ciężkie uszkodzenie ciała lub poważne szkody w mieniu lub środowisku.
2. Termin „materiał jądrowy” oznacza pluton, z wyjątkiem plutonu o stężeniu izotopu pluton-238 powyżej 80%; uran-233; uran wzbogacony w izotop 235 lub 233; uran zawierający mieszanę izotopów występujących w przyrodzie innych niż w postaci rudy lub pozostałości rudy; lub każdy materiał zawierający jeden lub więcej z wyżej wymienionych izotopów;
„Uran wzbogacony o izotop 235 lub 233” oznacza uran zawierający izotop 235 lub 233 lub obydwa te izotopy w takiej ilości, że stosunek zawartości sumy obydwu tych izotopów

do izotopu 238 jest większy, niż stosunek izotopu 235 do izotopu 238 występującego w przyrodzie.

3. Termin „obiekt jądrowy” oznacza:
 - a) Każdy reaktor jądrowy, w tym reaktory zainstalowane na statkach wodnych, pojazdach, statkach powietrznych lub obiektach kosmicznych, wykorzystywane jako źródło energii do napędzania statków wodnych, pojazdów, statków powietrznych lub obiektów kosmicznych lub w każdym innym celu;
 - b) Każdy zakład przemysłowy lub środek transportu wykorzystywany do produkcji, przechowywania, przetwarzania lub transportu materiału promieniotwórczego.
4. Termin „urządzenie” oznacza:
 - a) Każde jądrowe urządzenie wybuchowe; lub
 - b) Każde urządzenie powodujące rozproszenie materiału promieniotwórczego lub emisję promieniowania, które mogą, ze względu na swe właściwości promieniotwórcze, powodować śmierć, ciężkie uszkodzenie ciała lub poważną szkodę w mieniu lub środowisku.
5. Termin „obiekt państwowy lub rządowy” oznacza każdy stały lub tymczasowy obiekt lub środek transportu używany lub zajmowany przez przedstawicieli państwa, członków rządu, władzy ustawodawczej lub sądowniczej, przez funkcjonariuszy lub pracowników urzędów państwowych lub publicznych, lub innego organu lub podmiotu publicznego, pracowników lub funkcjonariuszy organizacji międzynarodowych, w związku z realizacją ich zadań służbowych.
6. Termin „siły zbrojne państwa” oznacza siły zbrojne państwa, które zostały zorganizowane, przeszkolone i wyposażone zgodnie z wymogami prawa wewnętrznego danego państwa, głównie w celu obrony kraju i zapewnienia bezpieczeństwa narodowego, oraz osoby działające na rzecz sił zbrojnych, które podlegają formalnemu dowództwu, kontroli i pozostają w zakresie odpowiedzialności sił zbrojnych.

Artykuł 2

1. Popelnia przestępstwo w rozumieniu niniejszej Konwencji ten, kto w sposób bezprawny i świadomy:
 - a) posiada materiał promieniotwórczy lub wytwarza, bądź posiada urządzenie:
 - (i) z zamiarem spowodowania śmierci lub poważnego uszkodzenia ciała; lub
 - (ii) z zamiarem spowodowania poważnej szkody w mieniu lub środowisku;

- b) w jakikolwiek sposób używa materiału promieniotwórczego lub urządzenia, lub używa albo powoduje szkodę w obiekcie jądrowym w sposób, który powoduje uwolnienie lub ryzyko uwolnienia materiału promieniotwórczego:
- (i) z zamiarem spowodowania śmierci lub poważnego uszkodzenia ciała; lub
 - (ii) z zamiarem spowodowania poważnej szkody w mieniu lub środowisku; lub
 - (iii) z zamiarem zmuszenia osoby fizycznej lub prawnej, albo organizacji międzynarodowej, lub państwa do określonego działania lub zaniechania.
2. Przepiępstwo popełnia także ten, kto:
- a) grozi, w okolicznościach wskazujących na wiarygodność takiej groźby, popełnieniem przestępstwa określonego w pkt 1 b) niniejszego artykułu; lub
 - b) domaga się bezprawnie i świadomie materiału promieniotwórczego, urządzenia lub obiektu jądrowego posługując się groźbą, w okolicznościach wskazujących na wiarygodność takiej groźby, lub przy użyciu siły.
3. Przepiępstwo popełnia także ten, kto usiłuje popełnić przestępstwo określone w ust. 1 niniejszego artykułu.
4. Przepiępstwo popełnia także ten, kto:
- a) uczestniczy jako współsprawca w popełnieniu przestępstwa określonego w ust. 1, 2 lub 3 niniejszego artykułu; lub
 - b) organizuje lub kieruje innymi osobami w celu popełnienia przestępstwa określonego w ust. 1, 2 lub 3 niniejszego artykułu; lub
 - c) w jakikolwiek inny sposób przyczynia się do popełnienia jednego lub większej liczby przestępstw określonych w ustępie 1, 2 lub 3 niniejszego artykułu przez grupę osób działających we wspólnym celu; takie przyczynienie się winno być umyślne i realizowane w celu udzielenia wsparcia ogólnie rozumianej działalności przestępczej lub przestępczego celu grupy, bądź przy świadomości, że celem grupy jest popełnienie wymienionego przestępstwa lub przestępstw.

Artykuł 3

Niniejsza Konwencja nie ma zastosowania tam, gdzie przestępstwo popełnione jest na terenie jednego państwa, podejrzany oraz ofiary są jego obywatelami, podejrzany schwytyany jest na terenie tego kraju i żadne inne państwo nie ma podstaw do sprawowania nad nim jurysdykcji zgodnie z art. 9 ust. 1 lub ust. 2, z wyjątkiem postanowień art. 7, 12, 14, 15, 16 i 17, stosowanych odpowiednio w wymienionych przypadkach.

Artykuł 4

1. Niniejsza Konwencja nie narusza innych praw, zobowiązań, ani odpowiedzialności państw i osób zgodnie z prawem międzynarodowym, w szczególności celów i zasad Karty Narodów Zjednoczonych oraz międzynarodowego prawa humanitarnego.
2. Działania sił zbrojnych w trakcie trwania konfliktu zbrojnego, w rozumieniu przepisów międzynarodowego prawa humanitarnego, regulowane jego przepisami, nie są regulowane niniejszą Konwencją, zaś działania podejmowane przez siły zbrojne Państwa w ramach realizacji ich służbowych zadań w zakresie, w jakim podlegają innym przepisom prawa międzynarodowego, nie są regulowane przez niniejszą Konwencję.
3. Postanowienia ust. 2 niniejszego artykułu nie będą interpretowane, jako uwolnienie od odpowiedzialności lub legalizowanie działań bezprawnych, lub wyłączające ściganie regulowane innymi przepisami.
4. Niniejsza Konwencja nie odnosi się, ani nie może być interpretowana jako odnosząca się w jakikolwiek sposób do kwestii legalności użycia lub wystąpienia z groźbą użycia broni jądrowej przez Państwa.

Artykuł 5

Każde Państwo-Strona podejmie działania, jakie mogą być niezbędne do:

- (a) uznania za przestępstwa karane na mocy prawa wewnętrznego przestępstw wymienionych w artykule 2;
- (b) poddania tych przestępstw odpowiednim karom, uwzględniając ich poważny charakter.

Artykuł 6

Każde z Państw-Stron podejmie działania, jakie mogą być niezbędne, także o charakterze legislacyjnym, celem zapewnienia, aby czyny przestępcze pozostające w obszarze niniejszej Konwencji, w szczególności, jeśli są zamierzone lub obliczone na wzbudzenie strachu u ogółu społeczeństwa, lub grupy osób, lub określonych osób, nie były w żadnych okolicznościach usprawiedliwiane względami politycznymi, filozoficznymi, ideologicznymi, rasowymi, etnicznymi, religijnymi lub innymi podobnymi względami, i były karane stosownie do ich poważnego charakteru.

Artykuł 7

1. Państwa-Strony będą prowadziły współpracę poprzez:
 - (a) stosowanie wszelkich możliwych do wdrożenia rozwiązań, w tym, jeśli to konieczne, działań legislacyjnych, celem zapobiegania i przeciwdziałania przygotowaniom do popełnienia, na swoim terytorium lub poza nim, przestępstw określonych w art. 2, w tym rozwiązań mających na celu zakazanie na swym terytorium prowadzenia nielegalnych działań osób, grup i organizacji, które zachęcają, podlegają, organizują, świadomie finansują lub świadomie udzielają wsparcia technicznego lub informacji, lub angażują się w realizację takich przestępstw;
 - (b) wymianę dokładnych i sprawdzonych informacji zgodnie z przepisami ich prawa wewnętrznego oraz w sposób zgodny z określonymi tutaj warunkami, a także koordynację działań administracyjnych i innych, uznanych za odpowiednie, celem wykrywania, zapobiegania, przeciwdziałania i wyjaśniania przestępstw określonych w art. 2 oraz w celu wszczynania postępowań karnych w stosunku do osób podejrzanych o ich popełnienie; w szczególności Państwo-Strona podejmie stosowne kroki celem niezwłocznego powiadomienia innych państw, wymienionych w art. 9 o popełnieniu przestępstw określonych w art. 2 i przygotowaniach do ich popełnienia, zgodnie z powyższymi informacjami, oraz odpowiedniego poinformowania organizacji międzynarodowych.
2. Państwa-Strony zobowiązują się do podejmowania odpowiednich działań, zgodnych z przepisami ich prawa wewnętrznego, celem ochrony poufności wszelkich informacji, które otrzymają z zastrzeżeniem poufności, na podstawie postanowień niniejszej Konwencji od innego Państwa-Strony, lub w wyniku udziału w działaniach realizowanych dla wdrożenia niniejszej Konwencji. Jeśli Państwa-Strony poufnie przekazują informacje organizacjom międzynarodowym, należy podjąć kroki celem zapewnienia ochrony poufności takich informacji.
3. Od Państw-Stron niniejsza Konwencja nie wymaga udostępnienia jakichkolwiek informacji, których przekazanie jest niedozwolone na mocy przepisów prawa wewnętrznego, lub które zagroziłyby bezpieczeństwu zainteresowanego państwa, lub ochronie fizycznej materiału jądrowego.
4. Państwa-Strony informują Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych o swoich organach i punktach kontaktowych odpowiedzialnych za wysyłanie i przyjmowanie informacji określonych w niniejszym artykule. Sekretarz Generalny Narodów

Zjednoczonych przekaze informacje dotyczące organów i punktów kontaktowych wszystkim Państwom-Stronom oraz Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej. Wymienione organy i punkty kontaktowe muszą być dostępne w sposób ciągły.

Artykuł 8

W celu zapobiegania przestępstwom określonym w niniejszej Konwencji, Państwa-Strony podejmą wszelkie starania celem wdrożenia odpowiednich procedur zapewniających ochronę materiału promieniotwórczego, uwzględniając odpowiednie zalecenia i funkcje Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej.

Artykuł 9

1. Każde Państwo-Strona podejmuje środki, jakie mogą być niezbędne do poddania pod jego jurysdykcję przestępstw, o których mowa w art. 2, gdy:
 - (a) przestępstwo zostaje popełnione na terytorium tego państwa; lub
 - (b) przestępstwo zostaje popełnione na pokładzie statku pływającego pod banderą tego państwa, albo statku powietrznego zarejestrowanego zgodnie z prawem tego państwa w chwili jego popełnienia; lub
 - (c) przestępstwo zostaje popełnione przez obywatela tego państwa.
2. Państwo-Strona może także ustanowić swoją jurysdykcję w odniesieniu do takiego przestępstwa, gdy:
 - (a) przestępstwo zostaje popełnione na osobie obywatela tego państwa; albo
 - (b) przestępstwo zostaje popełnione przeciwko państwu lub obiektowi państwowemu tego państwa za granicą, w tym wobec ambasady lub innych pomieszczeń dyplomatycznych lub konsularnych tego państwa; lub
 - (c) przestępstwo zostaje popełnione przez bezpaństwowca, który zamieszkuje na terytorium tego państwa; lub
 - (d) przestępstwo zostaje popełnione w celu wymuszenia na tym państwie określonego działania lub zaniechania; albo
 - (e) przestępstwo zostaje popełnione na pokładzie statku powietrznego eksploatowanego przez rząd tego państwa.
3. Po ratyfikowaniu, przyjęciu, zatwierdzeniu lub przystąpieniu do niniejszej Konwencji każde Państwo-Strona zawiadomi Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych o ustanowieniu swej jurysdykcji zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, zgodnie z prawem

wewnętrznym. W razie jakiegokolwiek zmiany dane Państwo-Strona niezwłocznie zawiadamia o niej Sekretarza Generalnego.

4. Każde Państwo-Strona stosuje również wszelkie środki niezbędne do ustanowienia swej jurysdykcji wobec przestępstw, o których mowa w art. 2 w przypadkach, gdy osoba, której zarzuca się popełnienie takiego przestępstwa, przebywa na jego terytorium, a państwo to nie dokonuje ekstradycji tej osoby do żadnego z Państw-Stron, które ustanowiły swoją jurysdykcję zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.
5. Niniejsza Konwencja nie wyłącza realizacji jakichkolwiek procedur karnych ustanowionych przez Państwo-Stronę zgodnie ze swym prawem krajowym.

Artykuł 10

1. Po otrzymaniu informacji o tym, że przestępstwo określone w art. 2 zostało popełnione, lub jest popełniane na terytorium Państwa-Strony, lub że osoba, która popełniła lub której zarzuca się popełnienie tego przestępstwa, przebywa na jego terytorium, Państwo-Strona podejmie wszelkie działania przewidziane jego prawem wewnętrznym w celu zweryfikowania takiej informacji.
2. Po stwierdzeniu, że okoliczności to uzasadniają, Państwo-Strona, na którego terytorium znajduje się sprawca lub osoba, której zarzuca się popełnienie przestępstwa, podejmie wszelkie działania przewidziane jego prawem wewnętrznym, aby zapewnić obecności tej osoby dla celów ścigania karnego lub ekstradycji.
3. Każda osoba, wobec której podjęto działania określone w ust. 2 niniejszego artykułu, jest uprawniona do:
 - (a) niezwłocznego porozumienia się z najbliższym właściwym przedstawicielem państwa, którego osoba ta jest obywatelem, albo które jest z innych przyczyn uprawnione do chronienia jej praw, lub, w przypadku bezpaństwowca, państwa, na którego terytorium osoba ta zamieszkuje;
 - (b) odwiedzin przez przedstawiciela tego państwa;
 - (c) uzyskania informacji o przysługujących jej prawach, o których mowa w lit. (a) i (b).
4. Prawa, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, są realizowane zgodnie z prawem i przepisami państwa, na którego terytorium przebywa sprawca lub osoba, której zarzuca się popełnienie przestępstwa, z takim jednak zastrzeżeniem, że prawo to i przepisy muszą umożliwiać pełną realizację celów, dla których prawa, przyznane zgodnie z ust. 3, zostały przewidziane.

5. Postanowienia ust. 3 i 4 niniejszego artykułu nie naruszają prawa żadnego Państwa-Strony, któremu zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. (c) lub ust. 2 lit. (c) przysługuje prawo do sprawowania jurysdykcji, do zaproszenia Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża do porozumienia się z osobą, której zarzuca się popełnienie przestępstwa oraz do jej odwiedzin.
6. Jeżeli Państwo-Strona, zgodnie z niniejszym artykułem, zastosowało tymczasowy areszt wobec osoby, państwo takie informuje niezwłocznie, bezpośrednio lub za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, Państwa-Strony, które ustanowiły swoją jurysdykcję, zgodnie z art. 9, ust. 1 i 2, oraz, jeśli uzna to za stosowne, inne zainteresowane Państwa-Strony, o fakcie aresztowania takiej osoby oraz o okolicznościach uzasadniających zatrzymanie. Państwo prowadzące działania przewidziane w ust. 1 niezwłocznie informuje odpowiednie Państwa-Strony o swych ustaleniach oraz o tym, czy zamierza wykonać swoją jurysdykcję.

Artykuł 11

1. Państwo-Strona, na terytorium którego przebywa podejrzany, w przypadkach, do których stosuje się art. 9, jeśli nie wydaje podejrzanego, zobowiązane jest, bez jakichkolwiek wyjątków oraz niezależnie od tego, czy przestępstwo zostało popełnione na jego terytorium, przekazać sprawę swym właściwym organom celem ścigania, w drodze procedur zgodnych z prawem tego Państwa. Wspomniane organy podejmują decyzję w taki sam sposób, jak w przypadku każdego innego poważnego przestępstwa, zgodnie z prawem tego Państwa.
2. Jeśli Państwo-Strona może zgodnie ze swym prawem wewnętrznym dokonać ekstradycji lub w inny sposób wydać swego obywatela tylko pod warunkiem, że zostanie on odesłany do tego państwa celem odbycia kary wymierzonej w wyniku procesu lub postępowania, w związku z którym złożono wniosek o ekstradycję lub wydanie, a państwo to oraz państwo wnioskujące o ekstradycję takiej osoby uzgadniają taki właśnie tryb postępowania oraz inne warunki, jakie uznają za stosowne, taka warunkowa ekstradycja lub wydanie jest wystarczające do uznania obowiązku, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, za wypełniony.

Artykuł 12

Osobie tymczasowo aresztowanej, lub w odniesieniu do której zastosowano inne środki lub prowadzi się postępowanie zgodnie z niniejszą Konwencją, gwarantuje się sprawiedliwe

traktowanie, w tym korzystanie ze wszystkich uprawnień i gwarancji, zgodnie z prawem państwa, na którego terytorium osoba ta przebywa, jak również zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa międzynarodowego w zakresie praw człowieka.

Artykuł 13

1. Przepisy określone w art. 2 uważa się za włączone jako podlegające ekstradycji, do wszystkich umów o ekstradycji, obowiązujących między dowolnymi Państwami-Stronami przed wejściem w życie niniejszej Konwencji. Państwa-Strony zobowiązują się do włączenia takich przestępstw jako przestępstw podlegających ekstradycji do wszystkich umów o ekstradycji, które będą pomiędzy nimi zawarte po wejściu Konwencji w życie.
2. Jeśli Państwo-Strona, które uzależnia ekstradycję od istnienia umowy, otrzyma wniosek o ekstradycję od innego Państwa-Strony, z którym nie zawarło umowy o ekstradycji, wezwane Państwo-Strona, może na mocy swojej własnej decyzji uznać niniejszą Konwencję za podstawę prawną ekstradycji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 2. Ekstradycja podlega innym warunkom, przewidzianych przez prawo państwa wezwanego.
3. Państwa-Strony, które nie uzależniają ekstradycji od istnienia umowy, uznają między sobą przestępstwa określone w art. 2 za przestępstwa podlegające ekstradycji, z zastrzeżeniem warunków przewidzianych przez prawo państwa wezwanego.
4. W razie potrzeby, przestępstwa określone w art. 2, uważa się do celów ekstradycji pomiędzy Państwami-Stronami za popełnione nie tylko w miejscu ich dokonania, lecz także na terytoriach państw, które ustanowiły jurysdykcję zgodnie z art. 6 ust. 1 i 2.
5. Przepisy wszystkich umów i porozumień ekstradycyjnych pomiędzy Państwami – Stronami, dotyczące przestępstw, wymienionych w artykule 2, uważa się za zmienione w stosunkach pomiędzy Państwami-Stronami w zakresie, w jakim są one niezgodne z niniejszą Konwencją.

Artykuł 14

1. Państwa-Strony udzielają sobie wzajemnie jak najszerzej pomocy w związku ze ściganiem karnym, postępowaniem karnym lub ekstradycyjnym dotyczącym przestępstw, o których mowa w art. 2, w tym pomocy w uzyskaniu posiadanych przez te państwa dowodów potrzebnych w związku z takim postępowaniem.

2. Państwa-Strony wypełniają swoje obowiązki, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zgodnie z wszelkimi umowami i porozumieniami o wzajemnej pomocy prawnej, jakie obowiązują w stosunkach pomiędzy nimi. W wypadku braku takiej umowy lub porozumienia, Państwa-Strony udzielają sobie wzajemnie pomocy prawnej zgodnie ze swym prawem krajowym.

Artykuł 15

Żadnego z przestępstw, o których mowa w art. 2, nie można uważać, w związku z ekstradycją lub wzajemną pomocą prawną, za przestępstwo polityczne lub za przestępstwo związane z przestępstwem politycznym, lub za przestępstwo popełnione z pobudek politycznych. Dlatego wniosek o ekstradycję lub wzajemną pomoc prawną dotyczący takiego przestępstwa nie może być odrzucony wyłącznie z tego powodu, że dotyczy on przestępstwa politycznego, przestępstwa związanego z przestępstwem politycznym lub przestępstwa popełnionego z pobudek politycznych.

Artykuł 16

Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie może być interpretowane, jako nakładające obowiązek dokonania ekstradycji lub udzielenia wzajemnej pomocy prawnej, jeśli Państwo-Strona, do którego zwrócono się z wnioskiem, ma istotne powody, by uważać, że wniosek o ekstradycję za przestępstwo określone w art. 2, lub wniosek o udzielenie wzajemnej pomocy prawnej w odniesieniu do takiego przestępstwa został złożony w celu oskarżenia lub ukarania osoby ze względu na jej rasę, religię, narodowość, pochodzenie etniczne lub poglądy polityczne, lub że przychylenie się do wniosku pogorszyłoby sytuację takiej osoby ze względu na wymienione przyczyny.

Artykuł 17

1. Osobę zatrzymaną lub odbywającą karę na terytorium jednego Państwa-Strony można przekazać do innego Państwa-Strony, jeśli wnosi się o umożliwienie jej obecności w tym państwie dla celów identyfikacji, złożenia zeznań lub udzielenia innej pomocy w uzyskaniu dowodów w związku z dochodzeniem lub oskarżeniem za przestępstwa, o których mowa w niniejszej Konwencji, jeśli spełnione są następujące warunki:
 - (a) osoba ta dobrowolnie wyraża świadomą zgodę; oraz
 - (b) właściwe organy obu państw wyrażają na to zgodę, z zastrzeżeniem takich warunków, jakie państwa te uznają za odpowiednie.

2. Dla celów niniejszego artykułu:
 - (a) państwo, do którego przekazuje się taką osobę, ma prawo i obowiązek zatrzymania jej w areszcie, chyba że państwo, przez które taka osoba jest przekazywana, zwróci się z wnioskiem o inne postępowanie lub udzieli zgody na inne postępowanie;
 - (b) państwo, do którego przekazuje się taką osobę, bezzwłocznie wykonuje swój obowiązek zapewnienia powrotu tej osoby do aresztu w państwie, z którego osoba ta została przekazana, zgodnie z dokonanyymi wcześniej ustaleniami, lub zgodnie z innymi ustaleniami właściwych organów obu tych państw;
 - (c) państwo, do którego przekazuje się taką osobę, nie może wymagać od państwa, z którego osoba ta została przekazana, wszczęcia postępowania ekstradycyjnego celem doprowadzenia do powrotu takiej osoby;
 - (d) osobie przekazywanej zalicza się czas pozbawienia wolności w państwie, z którego osoba ta została przekazana, na poczet odbycia kary w państwie, do którego została przekazana.
3. Bez zgody Państwa-Strony, z którego taka osoba ma zostać przekazana, zgodnie z niniejszym artykułem, osoba taka, niezależnie od jej obywatelstwa, nie może być ścigana ani zatrzymana, ani nie można wobec niej zastosować żadnego innego ograniczenia wolności na terytorium państwa, do którego jest przekazywana, w związku z czynem lub skazaniem wcześniejszym, niż wyjazd takiej osoby z terytorium państwa, z którego zostaje przekazana.

Artykuł 18

1. Po konfiskacie lub innej formie przejęcia kontroli nad materiałem promieniotwórczym, urządzeniami lub obiektami jądrowymi, która nastąpiła w związku z popełnieniem przestępstwa określonego w art. 2, Państwo Strona, w której posiadaniu znajdują się wspomniane materiały, urządzenia lub obiekty, powinno:
 - (a) podjąć działania mające na celu zabezpieczenie materiału promieniotwórczego, urządzenia lub obiektu jądrowego;
 - (b) zapewnić przechowywanie materiału promieniotwórczego zgodnie ze stosownymi zasadami bezpieczeństwa Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej; oraz
 - (c) stosować się do zaleceń w zakresie ochrony fizycznej oraz standardów bezpieczeństwa i ochrony radiologicznej publikowanych przez Międzynarodową Agencję Energii Atomowej.

2. Po zakończeniu realizacji procedur związanych z przestępstwem określonym w art. 2, lub wcześniej – jeśli takie będą wymogi prawa międzynarodowego, wszelkie materiały promieniotwórcze, urządzenia lub obiekty jądrowe zostaną zwrócone, po konsultacjach (w szczególności dotyczących sposobu zwrotu i przechowywania) z zainteresowanymi Państwami-Stronami, Państwu-Stronie, które jest ich właścicielem, Państwu-Stronie, którego obywatelem lub mieszkańcem jest osoba fizyczna lub prawna będąca właścicielem wspomnianego materiału promieniotwórczego, urządzenia lub obiektu jądrowego, z którego terytorium zostały one skradzione lub w inny sposób bezprawnie uzyskane.
3. (1) Tam, gdzie zakazuje się Państwu-Stronie przepisami prawa wewnętrznego lub międzynarodowego, zwrotu lub przyjęcia takiego materiału promieniotwórczego, urządzenia lub obiektu jądrowego, lub tam, gdzie Państwa-Strony dokonają takich uzgodnień, zgodnie z ust. 3(2) niniejszego artykułu, Państwo Strona będące w posiadaniu takiego materiału promieniotwórczego, urządzeń lub obiektów jądrowych powinno realizować czynności określone w ust. 1 niniejszego artykułu; taki materiał promieniotwórczy, urządzenia lub obiekty jądrowe wykorzystane będą wyłącznie do celów pokojowych.
3. (2) Tam, gdzie posiadanie takiego materiału promieniotwórczego, urządzeń lub obiektów jądrowych jest niezgodne z prawem Państwa-Strony, państwo to zapewni ich możliwie najszybsze przekazanie państwu, w którym ich posiadanie jest dopuszczalne, i które zapewni zabezpieczenia zgodne z wymogami określonymi w ust. 1 niniejszego artykułu w drodze konsultacji z tym państwem, celem uczynienia ich nieszkodliwymi; taki materiał promieniotwórczy, urządzenia lub obiekty jądrowe wykorzystane będą wyłącznie dla celów pokojowych.
4. Jeśli taki materiał promieniotwórczy, urządzenia lub obiekty jądrowe, określone w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, nie należą do żadnego z Państw-Stron, lub do obywateli lub rezydenta Państwa-Strony, ani nie zostały skradzione lub w inny bezprawny sposób uzyskane z terytorium Państwa-Strony, lub jeśli żadne państwo nie wyraża woli odebrania ich, zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, podjęta zostanie odrębna decyzja dotycząca dysponowania nimi, zgodnie z ust. 3(2) niniejszego artykułu, po konsultacjach pomiędzy zainteresowanymi państwami oraz wszystkimi właściwymi organizacjami międzynarodowymi.
5. Dla celów ust. 1, 2, 3 i 4 niniejszego artykułu, Państwo-Strona będąca w posiadaniu takiego materiału promieniotwórczego, urządzenia lub obiektu jądrowego, może wystąpić

o pomoc lub współpracę ze strony innych Państw-Stron, w szczególności zainteresowanych Państw-Stron oraz wszystkich właściwych organizacji międzynarodowych, w szczególności Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej. Zachęca się Państwa-Strony oraz właściwe organizacje międzynarodowe do udzielania pomocy w największym możliwym zakresie zgodnie z niniejszym ustępem.

6. Państwa-Strony dysponujące lub zatrzymujące taki materiał promieniotwórczy, urządzenie lub obiekt jądrowy, zgodnie z niniejszym artykułem, poinformują Dyrektora Generalnego Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej o sposobie zadysponowania lub zatrzymania takiego materiału promieniotwórczego, urządzenia lub obiektu jądrowego. Dyrektor Generalny Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej przekaze tę informację innym Państwom-Stronom.
7. W przypadku jakiegokolwiek rozprzestrzenienia w związku z przestępstwem określonym w art. 2, żadne z postanowień niniejszego artykułu nie wpłynie w jakikolwiek sposób na zasady prawa międzynarodowego w zakresie odpowiedzialności za szkodę jądrową, lub inne zasady prawa międzynarodowego.

Artykuł 19

Państwo-Strona, w którym domniemany sprawca przestępstwa jest ścigany sądownie, ma obowiązek, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym lub stosownymi procedurami, poinformować o ostatecznym wyniku postępowania Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, który z kolei przekazuje te informacje innym Państwom-Stronom.

Artykuł 20

Państwa-Strony przeprowadzą ze sobą konsultacje bezpośrednio lub poprzez Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, przy pomocy organizacji międzynarodowych, jeśli okaże się to konieczne, celem zapewnienia skutecznego wdrożenia niniejszej Konwencji.

Artykuł 21

Państwa-Strony wykonują swe zobowiązania wynikające z niniejszej Konwencji w sposób zgodny z zasadami suwerennej równości i integralności terytorialnej państw oraz zasadą nieingerencji w sprawy wewnętrzne innych państw.

Artykuł 22

Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie uprawnia żadnego Państwa-Strony do sprawowania na terytorium innego Państwa-Strony jurysdykcji i wykonywania funkcji zastrzeżonych prawem wewnętrznym tego drugiego Państwa-Strony wyłącznie dla jego własnych organów.

Artykuł 23

1. Jeśli sporu między dwoma lub większą liczbą Państw-Stron dotyczącego wykładni lub stosowania niniejszej Konwencji nie można w rozsądnym czasie rozstrzygnąć w drodze negocjacji, sprawę poddaje się na wniosek jednego z tych państw arbitrażowi. Gdy w ciągu sześciu miesięcy od daty złożenia wniosku o arbitraż strony nie mogą uzgodnić organizacji arbitrażu, każda ze stron może przekazać spór do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, poprzez złożenie wniosku zgodnie ze Statutem Trybunału.
2. W chwili składania podpisu, ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia niniejszej Konwencji, albo w chwili przystąpienia do Konwencji, każde państwo może zadeklarować, że nie uważa się za związane postanowieniem ust. 1 niniejszego artykułu. Inne Państwa-Strony nie są związane ust. 1 w odniesieniu do Państwa-Strony, które poczyniło takie zastrzeżenie.
3. Każde państwo, które wniosło zastrzeżenie zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, może je w dowolnym czasie wycofać poprzez powiadomienie o tym Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 24

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do podpisu dla wszystkich państw od dnia 14 września 2005 r. do dnia 31 grudnia 2006 r. w siedzibie Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku.
2. Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia składa się u Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.
3. Niniejsza Konwencja jest otwarta do przystąpienia dla wszystkich państw. Dokumenty przystąpienia składa się u Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 25

1. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie trzydziestego dnia od daty złożenia Sekretarzowi Generalnemu Narodów Zjednoczonych dwudziestego drugiego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

2. Dla każdego państwa ratyfikującego, przyjmującego, zatwierdzającego lub przystępującego do niniejszej Konwencji, po złożeniu dwudziestego drugiego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, Konwencja wchodzi w życie trzydziestego dnia od daty złożenia przez takie państwo jego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

Artykuł 26

1. Państwo-Strona może przedstawić propozycję poprawki do niniejszej Konwencji. Proponowana poprawka przedstawiona zostanie depozytariuszowi, który przekaże ją niezwłocznie wszystkim Państwom-Stronom.
2. Jeśli większość Państw-Stron zwróci się do depozytariusza o zwołanie konferencji celem rozpatrzenia zaproponowanych poprawek, depozytariusz zaprosi wszystkie Państwa-Strony do udziału w takiej konferencji, której termin wyznaczony zostanie nie wcześniej, niż trzy miesiące od daty wystosowania zaproszeń.
3. Uczestnicy konferencji podejmą wszelkie działania w celu przyjęcia zaproponowanych poprawek jednomyślnie. Gdyby nie było to możliwe, poprawki przyjęte zostaną większością dwóch trzecich głosów wszystkich Państw-Stron. Wszelkie poprawki przyjęte podczas konferencji będą niezwłocznie przekazane przez depozytariusza wszystkim Państwom-Stronom.
4. Poprawka przyjęta zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu wejdzie w życie wobec każdego Państwa-Strony, które złoży swój dokument ratyfikacyjny, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia do poprawki, trzydziestego dnia od daty złożenia, przez dwie trzecie Państw-Stron odpowiednich dokumentów. Następnie wspomniana poprawka wejdzie w życie dla każdego Państwa-Strony trzydziestego dnia od daty złożenia przez to państwo odpowiednich dokumentów.

Artykuł 27

1. Każde Państwo-Strona może wypowiedzieć niniejszą Konwencję w drodze pisemnego powiadomienia Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.
2. Wypowiedzenie wchodzi w życie z upływem roku od dnia, w którym Sekretarz Generalny Narodów Zjednoczonych otrzymał takie powiadomienie.

Artykuł 28

Oryginał niniejszej Konwencji, której teksty w językach arabskim, chińskim, angielskim, francuskim, rosyjskim i hiszpańskim są równie autentyczne, składa się u Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, który wysyła jej uwierzytelnione odpisy wszystkim państwom.

W dowód czego, niżej podpisani, należycie upoważnieni do tego przez Rządy swoich państw, podpisali niniejszą Konwencję otwartą do podpisu w Nowym Jorku dnia 14 września 2005 r.

Niniejszym poświadczam, że powyższy tekst jest uwierzytelnionym odpisem Międzynarodowej konwencji w sprawie zwalczania aktów terroryzmu jądrowego, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 13 kwietnia 2005 r., której oryginał jest zdeponowany u Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

*w. z. Sekretarza Generalnego
Zastępcą Sekretarza Generalnego
do Spraw Prawnych*

(-) Ralph Zacklin

*Organizacja Narodów Zjednoczonych
Nowy Jork, 26 maja 2005r.*

Za zgodność tłumaczenia z oryginałem w języku angielskim: